

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ ΚΑΙ ΕΛ. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ (*Αλκης Θρύλος)

Ένα τραγικό ανέκδοτο του Σακελλαρίδη. Πώς απέθανε ο άνθρωπος του οποίου ηγήθη την προηγουμένη τον θάνατον!
Η Κα Νεγρεπόντη εις χείρας τών εκδοτών. Πώς της εξαλατοποίησαν ένα διήγημα. Ο κ. Χόρν και το πρώτο του έργο. Στο Ναυτοδικείο επί... προσβολή της δημοσίας αιδούς! Οι πυρετοί. Ο Ναύαρχος Κουντουριώτης δεν δίδει κινίνο. Και τους το στέλνει... μιά εχθρική όβριδα!... κτλ. κτλ.

Ο κ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

— Το πρώτο μου έργο, ήρchiσε να μās λέγη ο δημοφιλέστατος Έλλην μουσικοσυνθέτης κ. Θεόφραστος Σακελλαρίδης, εις ένα καμαρίνι του θεάτρου Κυβέλης, ήταν ο «Πειρατής» μελόδραμα μονόπρακτο, το έμμετρο λιμπρέτο του οποίου ελιχε γράψει ο μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος διασκευάσας καταλλήλως το γωστούν έπικολογικό του ποιητά: «Ο Κουρσάρος», «Ο Πειρατής» έπαίχθη τόν 1908. Τόν 1909, επάνω σέ λιμπρέτο του Πολυβίου πάλιν, έγραφα τόν «Σία και άράξάμε». Η παράστασις τού έργου αυτού άπληροευθή άπό τήν δεύτερη άκόμη βραδείά, διότι ήτο μιά σάτυρα άρκετά τσου- χερή τού ναυτικού μας. Η πρώτη μου μεγάλη έπιτυχία ήταν ή «Περουζέ» ή όποια έπαίχθη δύο έτη άργότερα.

— Είχα πολλά έπεισόδια στή ζωή μου, άπαντά εις σχετικήν έρώ- τησίαν μου ό κ. Σακελλαρίδης, θά σās διηγηθώ όμως ένα τόν όποιον μου έκανε εξαίρετην έντύπωσι. Έχω την ιδέα ότι ή βαρυνχόμια, ή κακογλωσσία και ή βασιανία, εινε οι τρεις σατανικώτερες δυνά- μεις τού κόσμου αίητού. Τις δύο τελευταίες δεν τις ελιχα ποτέ. Η πρώτη μου εκόλλησε κάποτε. Τόν 1910, ότι ελιχα έπιστρέψει άπό τήν Ίταλία, άρχισα να γράφα τήν «Περουζέ». Ήταν τόν πρώτο σοβαρό μου έργο και τήν έγραφα μέ μιά θέρημ, μ' έναν ένθουσιασμό πού σπάνια ξαναβρήκα έντοτε. Μιά μέρα, έκει πού εργαζόμουν, μ' έπε- σκέψθη, ένας φίλος μου, άνώτερος διπλωματικός υπάλληλος, κύριος πολν καθώς πρέπει και καθ' όλα άξιαγάπητος άνθρωπος. «Ήξ- υρα ότι έπαίξε πάνω και κατεγίνετο μέ τήν μουσική έρασιτεχνικός, δεν έφανταζόμουν όμως ποτέ ότι ήτο δυνατόν να γράψη και έργο. Και όμως ελιχε προχωρήσει και έως έ- κει και μού εδήλωσε ότι ελιχε γρά- ψει μιά όπερα. Ζητούσε λοιπόν να τού τήν διορθώσω, να τήν ένορχη- στρώσω και να έπιμεληθώ τόν άνέ- βασιμά της στή σκηνή.



Ο κ. Θεόφραστος Σακελλαρίδης

— Έν άνάγκη έπρόσθεσε, θά σου δώσω και δέκα χιλιάδες δραχμές. Έπειδή ήταν φίλος μου δεν μπόρεσα να τού άρνηθώ τήν χάρη και τού ελιπα να μού στείλν τόν έργο του. Δεν θυμούμαι τόν τίτλο του. Όσο για τήν υπόθεσί του μού φαίνεται ότι έπρόκειτο για μιά κοπέλλα πού τήν κλείνουν σό μόναστήρι, άλλ' εκείνη τά φριάνει μέ κάποιον και φεύγει. Όταν έλαβα τά χειρόγραφα του ελιδα μ' έκπληξι ότι οι τρεις πράξεις ή 'αν μόνον έβδομήντα σελίδες. Η μου- σική έντελώς άσημαντη, τόν δέ λιμπρέτο στίχοι τού κάρρου. Μιά ρίμα μού μένει ακόμα στό νού :

Πάμε, τώρα άπό δώ, και για συντομία άς πάρουμε ένα... λανδού!...

Άπό πού νάρχιζα και πού να τελειώνα ; Έπρεπε τόν έργο του να γραφή έξ δλοκλήρου άπό τήν άρχή. Δεν μπορούσα ως τόσο ν' άφήσω στή μέση τήν «Περουζέ». Θέλοντας και μη λοιπόν, για να μη δυσαρεστήσω τόν φίλον μου, εργαζόμην και στά δύο έργα συ- γχρονώς, βασιτημώντας τόν φίλο μου για τήν έμπνευσι πούχε να γράψη όπερα.

Σέ λίγες μέρες ό φίλος μου, ήρθη και μέ παρεκάλεσε να τε- λειώσω γλήγορα τόν έργο του, γιατί ήθελε λείν, να τόν δώσω να τού πειλή στό... μελόδραμα. Τόν λυπήθηκα και ξανάπιασα τήν δουλειά. Άλλά μέ περισσότερο άπό ποτέ βασιτισισμάρα. Δεν ήταν δουλειά για μένα τόν διορθώμα έκείνου. Ήταν σαστά καταναγκαστικά έργα.

Άπό τήν ήμέρα πού μέ παρεκάλεσε να βιαστώ να τελειώσω τόν έργο του, δεν πέρασε ούτε στιγμή πού να μήν ξεφύγη άπό τά στή- θη μου ένα άχ ! ή ένα ούφι!, έως ότου ένα άπόγευμα σέ στιγμή υπερτάτης άγανακτήσεως, ελιπα :

— Μά τί διάβολο γυρεύει ό άνθρωπος αυτός ; Δεν πεθαί- νει έπιτέλους να ήσυχάσω !

Σά να τόν ελιχα παραγγείλει. Τήνάλλη μέρα μού έφεραν τόν νεκρώσιμό του !... «Ο φίλος μου ε Ι χ ε π ε θ ά ν ε ι άπο συ- γκοπή, συνεπεία όξυτάτης νεφρί- τιδος, τήν ώρα άκριβώς πού ελι- χα εσχηθεί τόν θάνατό του.

Τι έντύπωσι μούκανε αυτή ή σύμπτωσι και πόσο λυπήθηκα, θά τόν έννοείτε βέβαια...

Η κ. ΕΛΕΝΗ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ (*Αλκης Θρύλος)

*Η ύπό τόν ψευδώνυμον *Αλκης Θρύλος γράφουσα λογία κυρία Έλένη Νεγρεπόντη, ελιχε τήν καλοσύνη να μās άφηρηθή τόν κάτωθι έπεισόδιό της ζωής :*

— Κάποτε ένα περιοδικό, δέ θά σās πώ ποιό, μού ζήτησε να τού στείλω συνεργασία μου. Ευχάριστος δέχτηκα κι' έστειλα ένα διήγημά μου, άπό τά πού καλά μου. Όταν όμως έκυκλοφόρησε τόν τεύχος, πού έπρεπε να τόν έχη, μ' έκπληξι μου ελιδα πώς ελιχε δημο- μισιούσε τόν διήγημά μου έντελώς παραλλαγμένο. Αυτό φυσικά μέ θύ- μωσε άρκετά στήν άρχή. Τους έστειλα λοιπόν ένα γράμμα μου, και τους έλεγα πώς έπρεπε να δείχνουν περισσότερο σεβασμό στήν τέχνη και στους συνεργάτας των. Έγέλασα όμως μέ τήν άφέλειά τους, όταν ελιδα να μού γράφουν και να μού δικαιολογούνται πώς έπειδή ελιχαν χάσει τόν χειρόγραφο μου, και δεν ήθελαν να μ' ένοχλήσουν δεύτερη φορά, άναγκαστήκανε να... ξαναγαράφουν μόνον τους τόν διήγημα και να τόν δημοσιεύσουν όπως τόν θυμόντουσαν. Έπειδή συνηθίζω να μη θυμώνω, γέλασα φυσικά γιατι βρήκα άρ- κετά διασκεδαστικό τόν πράγμα. Τι άλλο μπο- ρούσε ή άφέλειά τους, να μού φέρη παρά γέ- λια, βέβαια. Νά σημειώσετε δέ ότι, τόσο δέ θέλησα να τους δείξω πώς, τόν πρόσεξα, πού τους ξανάστειλα πάλι συνεργασία μου. Τι έπρεπε λοιπόν να κάνω ; Ευτυχώς όμως τόν ίδιο αυτό, παραλλαγμένο άπό κείνους, διή- γημά μου, τόν δημοσίευσαν δεύτερη φορά και σ' άλλο περιοδικό, διορθωμένο, όμως αυτή τήν φορά άπό... μένα τήν ίδια.



Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

— Τόν πρώτο μου έργο, μās λέγει ό κ. Παντελής Χόρν, τόν όποιον συναντήσαμε ένα πρωί εις τόν καφεενάκι του θεάτρου Κο- τοπούλη, ήταν τόν «Ανεγχιμένο» δράμα, τήν υπόθεσι του οποίου ελιχα πάρει, άπό τόν πασίγνωστο δημοτικό τραγούδι τόν «Γεφύρι της Άρτας». Είς τόν έργο μου αυτό ύπληχαν «καλλικαντζάροι» παί- ζοντες και έρωτοτροπούντες μέ νεράιδες. Τά έρωτικά αυτά παι- χνίδια έχαρακτηρίσθησαν άπό ώρισμένους άνωτέρους μου άξιωμα- τικούς τού ναυτικού, στό όποιον ύπηρετούσα τότε ως λέξηματικός και έγώ, έκπληξια (σόαν) και παρεπέμφθην στό ναυτοδικείο... επί προσβολή της δημοσίας αιδούς !. Τόν ναυτοδικείο, έννοείται, μέ άπήλλαξε της κατηγορίας διά βουλεύματος, ό κυβερνήτης όσας τού πλοίου μας, μού ελιπε :

— Περιμένα ό χ ι α υ τ ά (θεατρικά έργα δηλαδή) άπό σένα, Χόρν, αλλά καμιά... «πυροβολική»...

Και τώρα τόν ανέκδοτο :

— Όταν τόν 1912—13 καταλάβαμε τήν Ίμβρο, οι περισσότεροι ναύτες, και έγώ μαζί, τού πλοίου όπου ύπηρετούσα ως έφεδρος άξι- ωματικός, είχαμε προσβλήθη άπό έλδωδες πυρετούς. Έπειδή δεν είχαμε κινίνο ζήτησα άπό τόν ναύαρχο κ. Κουντουριώτη, κυβερ- νήτην τότε τού «Αβέρωφ» ό όποιος όμως δεν μās έδωκε, γιστι, καθώς σάς ελιπε, τόν χροιάζετο για τούς δικούς του ναύτες. Όταν μετά λίγες ήμέρες έγινε ή ναυμαχία, ένα βλήμα έτρούπησε τόν «Α- βέρωφ» άκριβώς στό μέρος όπου ερίσκειτο ή φαρμακαποθήκη του. Άπό τόν άνοιγμα έχύθησαν στή θάλασσα πολλά φάρμακα, μεταξύ δέ αυτών και ένα γυάλινο βάζο κινίνου, τόν όποιον λόγω της έλα- φρότητός του, έβγήκε στήν ά- κρογιαλιά, όπου τυχαίως τόν ελι- δα και τόν πήρα.

Άργότερα, παρουσιασθείσης ευκαιρίας, ελιπα στόν ναύαρχο Κουντουριώτη :

— Κυβερνήτη, δεν θελήσατε να μās δώσετε κινίνο, και τόν κινίνο ήρθε μόνον τόν οέ μάς.

Και τού εξήγησα τι ελιχε συμ- βεί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ !

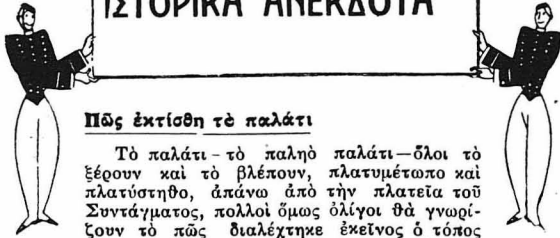
Άνέκδοτα τών κ. κ. Ν. Λά- σκαρη, Λάμπρου Παρφόρα, και Ήλις Οικονομίδη. Η

Άποδείξις της σπουδαιότητος, της σημαντικότητος και της βαρύτητος τών ανέκδοτων τών εξεχόντων Έλλήνων, τα όποια δημοσιεύουμε εις εις και ή κάτωθι έπιστολή τού κ. Θ. Πελεκίδη, άντιπροσώπου τού Άγγλικού πε- ριοδικού «Tit Bits» :

«Κύριε Διευθυντά,

Έπειδή παρατήρησα ότι τά έχάτους δημοσιεύόμενα ανέκδοτα έπιφανών Έλλήνων, παρουσιάζουν ενδιαφέρον διά τόν γωστούν άγγλικών περιοδικών «Tit Bits» τού όποιου τυγχάνω συνεργάτης, σπείδω να σας ερωτήσω εάν θά είχατε καμιάν αντίρρηση εις τήν δημοσίευσιν αυτών έν τώ ρηθένει πε- ριοδικό. Έν τοιαύτη περίπτωση θά σας παρακάλω να μοι άποστείλετε έλα τά φύλλα εις τά όποια έχου δημοσιεύη τοιαύτα, γνωρίζοντες μοι τόν άντί- μων ένα σας τόν καταβάλλω. Ελπίζω να τυχω εύμνηστος άπαντήσεως σας στό δυνατόν ταχύτερον. Διατσλώ μεθ' ύπολήψως Θ. ΠΕΛΕΚΙΔΗΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ



Πώς εκτίσθη τὸ παλάτι

Τὸ παλάτι - τὸ παλιὸ παλάτι - ὄλοι τὸ ξέρον καὶ τὸ βλέπον, πλατυμέτωπο καὶ πλατύστηθο, ἀπάνω ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, πολλοὶ ὅμως ὀλίγοι θὰ γνωρίζουν τὸ πῶς διαλέχθηκε ἐκεῖνος ὁ τόπος - καὶ προτιμήθηκε γιὰ νὰ κτισθῆ ἐκεῖ ἐπάνω.

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν ἀναγράφει τὸ φιλολογικὸ παράρτημα τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος «Φιγαρώ» εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1882.

Σὰς τὸ παραθέτομεν, ὅπως ἐγράφη τότε, μεταφράζοντες αὐτό:

«Ὅταν ὁ Ὄθων ἐξελέγη Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Συνέλευσι καὶ ἐφθάσε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπισκέφθη τὴν Ἀθήνα, εἶδεν ὅτι ἡ πόλις, ἔπειτα ἀπὸ τόσες πολιορκίας πού εἶδε καὶ πού ἔπαθε, στὴν ἐπανόστασι κατὰ τῶν Τούρκων, ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ εἴρειπια, κατὰλλως γιὰ κάθε ἄλλο, παρὰ γιὰ βασιλικὴ διαμονή.

Ἐν τούτοις ὅμως πιεζόμενος καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀπεφάσισε νὰ χτίσῃ ἕνα ἀνάκτορο εἰς τὴν Ἀθήνα. Ὁ Λουδοβίκος ἔστειλεν εἰς τὸν βασιλεῖα υἱὸ του, ἕνα διαλεγμένον Γερμανὸ ἀρχιτέκτονα ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς μελέτες, διάλεξε ὡς κατάλληλο μέρος, γιὰ νὰ χτιστοῦν τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, τὸν ἀνοιχτὸ χῶρο, πού εἶνε στὸ Θησεῖο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ φιλέλληνας ἐκεῖνος βασιλεὺς ὁ Λουδοβίκος, ἔχοντας μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγαπημένην του Ἑλλάδα, ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ φιλοξενήθηκε στὸ προσωρινὸ ἀνάκτορο τοῦ υἱοῦ του, (πού ἦταν τότε κοντὰ στὸν σημερινὸ κήπο τοῦ Κλαυθμῶνος).

Στὴν πρώτην περιουσία πού ἔκαναν οἱ δύο βασιλεῖς, πατέρας καὶ υἱὸς, στὴν πόλι, ὁ Ὄθων, εἶδε, στὸν πατέρα του τὸ μέρος πού ἐπρόκειτο ν' ἀνεγερθοῦν τὰ ἀνάκτορα.

— Τὸ πού νοσηρὸ μέρος τῆς πόλεως διάλεξε ὁ ἀρχιτέκτων, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος. Ἐγὼ εἶδα ἕνα ἄλλο μέρος πού εἶνε περὶ καλὸ.

Ὁ Ὄθων ἀντέτεινε, ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος ἐπέμεινε, ὅτι ὁ γεωμανὸς ἀρχιτέκτονας διάλεξε τὸ περὶ ἀνθυγιεινὸ μέρος νὰ τὸ κτίσῃ. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ ἐπρότεινε νὰ γίνῃ τὸ ἐξῆς πείραμα:

Ἐσφαξαν ἀρνιά καὶ ῥέμασαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ ἕνα κομμάτι. Ἐβάλαν δὲ καὶ φρουρούς νὰ τὰ φυλάνῃ μήπως τὰ ἀρπάξανε οἱ σκύλοι ἢ τὰ κλέψουνε οἱ ἀνθρώποι.

Τ' ἀφῆκαν ἐκεῖ ἀρκετὰς ἡμέρας.

Ὅταν πῆγαν νὰ τὰ ἐξετάσουν, τὸ κρέας, πού ἦταν κρεμασμένον στὸ μέρος πού διάλεξε ὁ Γερμανὸς ἀρχιτέκτονας νὰ κτίσῃ τὸ παλάτι, εἶχεν ἀποσυντεθεῖ τελείως, ἐνῶ τὸ κομμάτι πού ἦταν κρεμασμένον, στὸ μέρος ὅπου τὸ σημερινὸ παλάτι ἦν ἀκόμη ἀβλαβές.

Τὸ πειρατικὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα, δικαίωσε τὸν Λουδοβίκου καὶ ἔτσι τὰ ἀνάκτορα χτισθῆκαν ἐκεῖ πού εἶνε σήμερα.

Καὶ τὸ ἀνέκδοτο τοῦτο εἶνε ἀληθινὸ.

Ἐνα ὅμως λάθος παρατηροῦμε εἰς τὸν «Φιγαρώ».

Ἡ πρώτη σκέψις γιὰ νὰ χτιστοῦν τὰ ἀνάκτορα, δὲν ἦταν ὁ χῶρος τοῦ Θησεῖου, ἀλλὰ στὴ συνοικία τοῦ Μεταξουργείου, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἄλλου στρατόνος τοῦ πυροβολικοῦ. Εἶχε κατατεθεῖ μάλιστα καὶ ὁ θεμέλιος λίθος, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸ πείραμα μεταφέρθηκε εἰς τὸ νέο μέρος.

Ἡ κακὴ γλώσσα, μάλιστα λένε, ὅτι ἄμα σηκώσαν τὸ λιθάρι, ἀπὸ τὸ Μεταξουργεῖο, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν εἰς τὸ μέρος πού χτιστήκανε τὰ σημερινὰ Ἀνάκτορα, δὲν βοήθησαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ αὐτὸ, τὰ νομίσματα, πού κατὰ τὸ γνωστὸ ἔθιμο, οἱ ἐπίσημοι, εἶχαν βάλ-

πρῶτη κωμῳδία τοῦ κ. Λάσκαρη. Ραδιοεργαία καὶ φιλτρων. Ὁ νουνός του. Ὁ θρίαμβος τῆς παραστάσεως καὶ οἱ... γιακάδες τοῦ κ. Γυμνασιάρχου. Τὸ Πρωτοδικεῖον ἀνάστατον. Παῦσις 40 ἡμερησίων καὶ... ζυλοκόπια τοῦ συγγραφέως !... Ὁ κ. Πορφύρας στὸ στρατὸ καὶ δὴ... στὰ μουλάρικα. Ἐνα σωτήριον χρονογράφημα τοῦ μακαρίτου Κονδυλάκη. Πῶς τὴν ἐγλύτωσαν οἱ λέγιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἡμίνοι! Ὁ βαρύνοντες τοῦ μελοδράματος κ. Οἰκονομίδης ψάλτης στὴν Σμύρνη, φαρμακοποιός, δημοσιογράφος καὶ τέλος καλλιτέχνης Ἄλλοτε βαρύνοντες καὶ ἄλλοτε μπάσος... ἀναλόγως τῶν περιστάσεων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

λει κατὰ τὴν κατάθεσι, κλαπέντα...

Ἡ ἡλικία τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων

Ποῖος ξέρει πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ Δημάρχός μας κ. Σπυρ. Πάσης; Μιὰ φωνὴ βγαλμένη ἀπὸ τὰ κτηρινόμενα χροτιά τοῦ παρελθόντος, μᾶς λέγει ὅτι πρὸ 40 ἐτῶν σχεδόν, εἶχε τελειώσει τὸ Πανεπιστήμιον καὶ εἶχε τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγοροῦ, ἀκόμα.

Ἦστε ὑπολογίσατε, προσθέσατε καὶ εὐχρηστῆτε ἄλλα τόσα χρόνιοι εἰς τὸν Δημάρχόν μας.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος τοῦ 1887 ὁ Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, εὐχόμενος σ' αὐτὸν γιὰ τὴν γιορτὴ του, γράφει τὰ ἐξῆς στὸν «Ραμπαγά»

«Ὁ χθὲς ἐορτάζων ἐκλεκτὸς ἡμῶν φίλος, ὁ λαοφιλέστατος Σπυριδῶν Πάσης, ὁ ἀρτιφυτὸς μὲν, ἀλλ' ἤδη πεπειραμένος δικηγόρος, ἐδέχθη ἀφιέρων φίλων, ἀμφοτέρων τῶν φύλων (δὲν τὸ λέγομεν τοῦτο διὰ νὰ τοῦ ἀυθίσωμεν τὴν προικία), ἐπισκέψεις καὶ μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν συγχαρητηρίων, ἄπερ ἔλαβεν ἦτο καὶ ἐν ἡμέτρῳ, ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου ἐνὸς φίλου τοῦ Ραμπαγά καὶ συνεργάτου :

Ἴδου αὐτό :

*Σοὺ εὐχομαι ζωθοσφεῖς
κατὰ Γαμβρίνον γίνας,
νύφη κοκκῶνα τρυφερὴ
καὶ δραχμοφόρος δίκας».*

Μιὰ προφητεία γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια

Ὁ Σατωβριάνδος πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν ἔγραψε τὸ ἐξῆς πένθιμο προφητικὸν γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὸ βιβλίον του, τὸ ἐπιγραφόμενον «Μάρτυρες»:

«Ἄ ! Ἄ ! Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος, πού ὄσο καὶ ἂν εἶνε μέγας, εἶνε ἕνα μικρότατο πρᾶγμα, τί εἶνε ἄραγε τὰ ἔργα του ;

Ἡ μεγαλοκρητὴς αὐτὴ Ἀλεξάνδρεια θὰ χαθῆ καὶ αὐτὴ, ὅπως ἐκεῖνος πού τὴν θεμέλιωσε.

Μιὰ ἡμέρα καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τῶν τριῶν ἐρήμων πού τὴν περισφιγγουν θὰ παραδοθῆ στὴν θάλασσα, τὴν ἄμμο καὶ τὸν θάνατο, πού θὰ τὴν ἐπανακτίσουν σὰν κτήμα πού τοὺς ἀφῆρέθηκε.

Καὶ τότε θὰ ξαναγυρῶσῃ ὁ Ἄραψ, νὰ στήσῃ τὴν σκηνὴν του, ἀπάνω στὰ καταχωμένα της ἐρείπια !

Ξέρετε δὲ τί ἦταν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ὅταν τὴν κατέλαβε ὁ Ἄμρῳ ὁ στρατηγὸς τοῦ Καλίφου Ὀμάρ, κατὰ τὸ 640 Μ. Χ., ἔπειτα ἀπὸ πολιορκία 14 μηνῶν καὶ ἀπώλεια 25,000 πολεμιστῶν ;

Διαβῆσατε τὴν κατωτέρω ἐκθεσί, πού ἐστειλε εἰς τὸν Καλίφη :

«Ἐκυρίευσά, ἔγραψε, τὴν μεγάλην πόλιν τῆς Δύσεως, ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω τοὺς θησαυροὺς τῆς καὶ τὴν μεγαλοκρητῆσά της. Ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω ὅτι ἔχει τετρακισχίλια μέγαρα, τετρακισχίλια «βαλάνεια», τετρακόσια θεάτρα, δωδεκακισχίλια ὄμορφα, καὶ σαράντα χιλιάδας ὑποτελεῖς Ἑβραίους».

Τότε ἐκάηκε καὶ ἡ βιβλιοθήκη, ἂν καὶ εἶνε πολλοὶ οἱ ἀμφιβάλοντες.

Λέτε νὰ ξαναγυρῶσῃ ὁ πολεμιστὴς ὁ Ἄραψ; Οἱ μεγάλοι ποιητὰ εἶνε καὶ προφήται...

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

Τῆς ἐξῆς περιήγησις πληροφορίας γιὰ τὰ ποικίλα ἔντομα πού ὑπῆσαν στὸν Ἴσθμόν τοῦ Παναμᾶ, καὶ τὰ ὁποῖα ἀφ' ὅπου ἐκόπη ἡ διώρυγὴ ἀπεμακρύνθησαν στὴν ἑνδοχώραν, εὐρίσκοντο σ' ἕνα ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν τῆς Γαλλίας :

Πληθὺς ζῶων εὐρίσκονται στὰ πέριξ τοῦ Ἴσθμου τοῦ Παναμᾶ, ἀλλὰ ἐξ ὅλων ἐπικινδυνωδέστερα καὶ τῶν ὁποίων τίς προσβολὲς δίσκοι ἀποφεύγει ὁ ταξιδιὸς αὐτῆς εἶνε τὰ ἔντομα. Συχνὰ ἡ καλλονὴ τῶν, τὰ στίβοντα χρώματα τῶν φτερῶν τους, τοῦ σώματός των καὶ τῶν κερατῶν ἀναγκάζουν κανένα νὰ λησμονήσῃ τὸν κίνδυνον καὶ τὰ δῆγματα καὶ τὰ κεντήματά των. Οἱ σκορπινοὶ εἶνε μέγιστοι, μεταξὺ δὲ τῶν ἀραχνῶν αἱ ὁποῖες εἶνε ὄλεθρες γιγάντιες - εὐρίσκονται ἡ παμειγίστη Ματαλίγχη ὀνομαζομένη τῆς ὁποίας τὰ δαγκώματα εἶνε θανατηφόρα. Ἐκ τῶν πολυπόδων ἕνα εἶδος σκολόπενδρας (σαρταποδορούσας), εἶνε τὸ μᾶλλον φαρμακερὸ. Ἀπὸ δὲ τὰ μυμήγια τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐκεῖ πολυάριθμα καὶ πολυποίκιλα εἶνε καὶ ἕνα μαῦρο μεγάλο μυμήγι, τοῦ ὁποῖου τὸ κέντημα ἀποναρκώνει. Τὰ κουνούπια καὶ τὰ παρόμοια ἔντομα ἀπαντῶνται ἐκεῖ κατὰ μυριάδας, καθὼς καὶ οἱ ψύλλοι τῶν τροπικῶν, οἱ ὁποῖοι κεντῶν κατὰ προτίμησιν στὰ πέματα τῶν ποδιῶν γιὰ νὰ ἐναποθέσουν σ' αὐτὰ τὰ αὐγὰ των. Ἀπὸ τὰ ἀβλαβῆ ἔντομα, ἀλλ' ἐπίσης, περιέργα εὐρίσκονται ἐκεῖ οἱ λαμπυρίδες ἢ πογολαμπίδες, μερικὲς ἀκρίδες πού μοιάζουν μὲ ξηρὰ κλαδιά καὶ πολλὰ κολοπέτερα χρωματισμένα μὲ ὄρασιότατα μὲ στίβοντα μεταλλικὰ χρώματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα ζοῦν σὲ κλίμα ὑγρὸ καὶ θερμὸ. Τὸ ἔτος στῆς χώρας αὐτῆς διαίρεται σὲ ξηρὰ ἐποχὴ καὶ ὑγρὴ. Ἡ ξηρὰ ἐποχὴ πού διαρκεῖ ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον μέχρι τοῦ Μαΐου, εἶνε εὐχάριστη. Οἱ βροχεὲς ἀρχίζουν κατὰ τὸν Ἰούνιον, καὶ λιγοστεύουν περὶ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἐπαναλαμβάνονται ἀφθονότερες μέχρι τοῦ τέλους Ἀυγούστου.

